

РЕШЕНИЕ

№ 2247

гр. София, 11.05.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 16 състав, в публично заседание на 20.04.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гургана Мартинова, като разгледа дело номер **1875** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал.4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба, подадена от И. Г. П., срещу Заповед № 69666/01.10.2009 г., издадена от Н. на О. „П. П.” П. Столична дирекция на вътрешните работи, с която му е наложена принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 4 от ЗДвП “изземване на свидетелството за управление на МПС”, поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал.4 от ЗДвП.

Съгласно изложените в жалбата аргументи, И. Г. П. оспорва заповедта като издадена в нарушение на материалния закон и по – конкретно, П. несъобразяване от страна на административния орган, че е изтекъл давностния срок за изпълнение на принудителната административна мярка, както и че не е взето в предвид допълнителното обучение, завършено успешно от жалбоподателя, с което си е възстановил 13 контролни точки, съгласно чл. 158, ал. 1 от ЗДвП. Релевира възражение, че наказателните постановления не са надлежно връчени. Изразено е искане за отмяна на заповедта, с която му е наложена ПАМ, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от процесуалния представител адвокат Д., която поддържа жалбата и направените със същата искания.

Ответникът – началник на О. П. П. П. Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Г, оспорва жалбата и изразява искане същата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. ГРАД, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Съгласно мотивите на оспорената заповед, административният орган е установил, че предоставените на жалбоподателя контролни точки по чл. 157, ал. 1 от ЗДвП, са отнети в резултат на влезли в сила 5 броя наказателни постановления (НП) за извършени нарушения на правилата за движение по пътищата. Наказателните постановления са издадени в периода 14.06.2004 – 30.10.2007 г. С оглед отнемането на максималния брой на предоставените на водач на МПС контролни точки, И. Г. П. е загубил придобитата правоспособност за водач на МПС и е бил длъжен да върне свидетелството си за правоуправление, на основание чл. 157, ал. 4 от ЗДвП. И. Г. П. не е изпълнил това свое задължение, поради което на основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП, е издадена заповед за прилагане на принудителна административна мярка “изземване на свидетелството за правоуправление на МПС”.

Заповед № 69666/01.10.2009 г., издадена от Н. на О. П. П. Столична дирекция на вътрешните работи е връчена на И. Г. П. на 09.03.2011 г. Заповедта е оспорена по съдебен ред, с жалба, подадена директно до Административен съд – С. град на 11.03.2011 г.

П. така установеното от фактическа страна Административен съд – С. град, в настоящия състав формира следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е в рамките на законоустановения срок, съгласно чл. 149, ал.1 от АПК и от надлежна страна – адресат на оспорения акт. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 4 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по ЗДвП съобразно тяхната компетентност. Съгласно чл. 170, ал.1 от ЗДвП контролът по спазване на правилата за движение и на изискванията, определени от закона и издадените въз основа на него нормативни актове, се осъществява от съответните служби по тази глава. По силата на чл. 165, ал.1, т. 1 от ЗДвП, определени от министъра на вътрешните работи служби контролират спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства, като, на основание чл. 165, ал.2, т. 2 от ЗДвП, П. изпълнение на функциите си по този закон определените от министъра на вътрешните работи служби имат право да изземват и задържат документите по т. 1 в допустимите от закона случаи. По делото е представена Заповед № Из – 1393/09.08.2007 г. на министъра на вътрешните работи, по силата на която Н. на О. “П. П.” П. Столична дирекция П. (понастоящем Столична дирекция на вътрешните работи), на основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП е упълномощен да издава заповеди за налагане на принудителни административни мерки по ЗДвП. Следователно, оспорената заповед № 69666/01.10.2009 г. е издадена от орган, който притежава съответната компетентност. Заповедта е в предвидената от закона писмена форма, като П. издаването ѝ не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Между страните по делото не се спори, че за нарушение на разпоредбите на Закона за движението по пътищата, на жалбоподателя са наложени административни наказания, както следва:

с наказателно постановление № 63582/14.06.2004г., за нарушение, изразяващо се в неспазване на сигналите на пътните светофари и за неизпълняване задължението за

използване на предпазен колан или носене на каска е наложено наказание по чл. 183, ал.3, т.4, чл. 183, ал.2, т.9, пред. 1 и чл. 185 от Закона за движение по пътищата, като с влизане в сила на наказателното постановление, на основание чл. 3, ал.1, т.5, т.17 и т. 21 от Наредба № I-139/16.09.2002г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство и нарушенията, за които се отнемат са отнети двадесет контролни точки,

с наказателно постановление № 5429/28.01.2005г. е наложено наказание по чл. 182, ал.1, т.2, ал. 3, т. 1, чл. 183 ал.4, т.7, пред. 1 и чл. 183, ал. 1, т.1 от Закона за движение по пътищата, като с влизане в сила на наказателното постановление, на основание чл. 3, ал.1, т.11, б.”а”, т.17 от Наредба № I-139/16.09.2002г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство и нарушенията, за които се отнемат са отнети дванадесет контролни точки

с наказателно постановление № 80832/09.08.2005г. е наложено наказание по чл. 183, ал. 4, т. 7, пред. 1 от Закона за движение по пътищата, като с влизане в сила на наказателното постановление, на основание чл. 3, ал.1, т.17 от Наредба № I-139/16.09.2002г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство и нарушенията, за които се отнемат са отнети десет контролни точки

с наказателно постановление № 80679/07.07.2006г., за нарушение, изразяващо се в движение в лента за насрещно движение, в резултат от което е реализирано пътно-транспортно произшествие е наложено наказание по чл. 180, ал.1, т.1, пред. 4 от Закона за движение по пътищата, като с влизане в сила на наказателното постановление, на основание чл. 3, ал.1, т.9 и чл.3, ал.2 от Наредба № I-139/16.09.2002г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство и нарушенията, за които се отнемат са отнети осем контролни точки

с наказателно постановление № 144381/30.10.2007г. е наложено наказание по чл. 183, ал.2, т. 2 от Закона за движение по пътищата като с влизане в сила на наказателното постановление, на основание чл. 3, ал.1, т. 12 от Наредба № I-139/16.09.2002г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство и нарушенията, за които се отнемат са отнети три контролни точки.

Наказателни постановления № 63582/14.06.2004г. и № 5429/28.01.2005г. са влезли в сила съответно на 24.07. 2004г. и 04.04.2005г., удостоверено с поставен върху тях печат на О. „П. П.” – С.. Относно връчване на двете НП са получени в О. „П. П.” П. С. обратни разписки (от 17.06.2004г. и 08.02.2005г.), с които се удостоверява, че същите не са потърсени от получателя И. П..Отбелязано е, че са връчени по реда на чл. 58, ал.2 от ЗАНН. НП № 144831 от 30.10.2007г. е връчено по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН и е влязло в законна сила на 22.09.2008г., удостоверено с поставен печат на О. „П. П.” – С.. Върху НП № 80832/09.08.2005г., с печат на О. „П. П.” - С. е отбелязано, че е влязло в законна сила на 26.08.2005г. Върху НП № 80679/07.07.2006г., с печат на О. „П. П.” - С. е отбелязано, че е влязло в законна сила на 14.11.2006г.

Съгласно разпоредбата на чл. 64 от Закона за административните нарушения и наказания, влизат в сила наказателните постановления, които: не подлежат на обжалване; не са били обжалвани в законния срок; са били обжалвани, но са били потвърдени или изменени от съда. Следователно, за да влезе в законна сила наказателното постановление следва да не е било обжалвано или ако е обжалвано, да е

било потвърдено от съда. Наказателното постановление не е влязло в законна сила когато е налице подадена жалба срещу същото или е образувано производство по оспорване по предвидения в закона ред, което не е завършило с влязъл в сила акт на компетентния орган. Установяването на положителното обстоятелство, че наказателното постановление е било обжалвано или че същото е било отменено по надлежния ред е в тежест на жалбоподателя, тъй като последният черпи благоприятните правни последици от тези обстоятелства. В случая е удостоверено, че наказателните постановления са влезли в законна сила като необжалвани. Жалбоподателят не е представил доказателства, които да установяват различни обстоятелства, а именно, че посочените в мотивите на Заповед № 69666/01.10.2009 г. наказателни постановления са били обжалвани по съответния ред или, че е образувано производство по разглеждане на подадените жалби, което не е приключило с влязъл в сила акт на компетентния орган.

Предвид изложеното, възражението на жалбоподателя, че наказателните постановления, посочени в Заповед № 69666/01.10.2009 г., не са влезли в законна сила е неоснователно.

След влизане в сила на НП № 63582 и №5429 И. П. успешно е завършил курс за допълнително обучение, видно от Удостоверение № 439 от 02.07.2005г. Съгласно чл. 158, ал. 1 от ЗДвП със същото на И. П. са възстановени 1/3 от контролните точки, отнети му с посочените НП. Възражението в жалбата, че това не е взето под внимание П. издаване на процесната заповед е неоснователно, тъй като в същата е отбелязано, че с влизане в сила на НП № 63582 са отнети само 7 контролни точки т.е. взета е под внимание разликата между отбелязаните за отнемане 20 контролни точки и възстановените от допълнителното обучение 13.

В жалбата са изложени възражения, че към момента на връчване на заповедта е изтекла погасителната давност, предвидена в чл. 82 от ЗАНН и наложената мярка не би следвало да се изпълнява. Заповедта за налагане на принудителна административна мярка подлежи на изпълнение по реда на АПК, а давностният срок, предвиден в чл. 82 от ЗАНН се отнася до наложеното административното наказание „глоба”. От последното следва, че възражението е неотносимо към предмета на разглеждания спор. В настоящото производство следва да се установи дали са налице материалноправните предпоставки за налагане на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 4 от Закона за движение по пътищата. Съгласно разпоредбата, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителната административна мярка изземване на свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4. По силата на чл. 157, ал.4 от ЗДвП водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи. Отнемането на контролните точки е последица от влизане в сила на наказателното постановление, а не е административна санкция. Изпълнението на наложеното с наказателното постановление административно наказание е отделно и независимо производство. Отнемането на точки е само една последица от извършеното нарушение, а в наказателното постановление само се посочва конкретния брой на отнетите точки т.е. само се констатира последицата, но отнемането не се налага като самостоятелно наказание с наказателното постановление.

Отнемането на контролните точки става автоматично с влизане в сила на съответното

наказателно постановление. От наказателните постановления, изброени по - горе е установено, че на водача И. Г. П. са отнети общо 40 контролни точки. Отнетият брой точки превишава нормативно признатия максимален брой от 39 точки. Поради това е налице хипотезата на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП и водачът е бил длъжен да върне свидетелството си за управление. Безспорно е, че същият не е изпълнил задължението, регламентирано в посочената норма, с което се обосновава наличието на материално-правната предпоставка за приложение на чл. 171, ал. 4 от ЗДвП и налагане на предвидената принудителна административна мярка. П. това положение направеното в жалбата възражение, че административният орган е приложил неправилно материалния закон, не се оправдава от фактическа страна. Съгласно чл. 157, ал. 4 от ЗДвП водач, на когото са отнети всички контролни точки губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление. Отнемането на контролните точки е релевантен факт, който се установява от приетите по делото писмени доказателства. С неговото проявление възниква правото на административния орган да приложи принудителна административна мярка, като изझे свидетелството за правоуправление на цитираното в заповедта основание с цел да преустанови извършването правонарушение.

По изложените съображения съдът намира оспорването за неоснователно и като такова следва да бъде отхвърлено. Индивидуалният административен акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, П. спазване на процесуалноправните и материалноправните изисквания относно неговата законосъобразност и в съответствие с целта на закона.

По делото е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, което съда, с оглед изхода на спора намира за основателно, в размер, определен съобразно разпоредбите на чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд С. – град, I АО, 16-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Г. П. срещу Заповед № 69666/01.10.2009 г., издадена от Н. на О. „П. П.”, П. Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА И. Г. П., ЕГН: *, с адрес: гр. С., Ж. М. 1, Б., вх. 9, .3, А. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 150 (сто и петдесет лв.), представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно оспорване пред Върховния административен съд на Република Б в 14-дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

